

Գրիգոր Պատրիարզն Իրուսաղեմի,
Որ յայնժամ հիւանդ ճընշիւր ի մահճի,
Մըտեալ յօր տօնի՝ ի պատարագի,
Մուծէք զիս ասէր անդ յեկեղեցի :

Ու բամբը խրատիւք եւ ձայնիւ ահեղ,
Ցուցանէր ազգին՝ գոյըն յոյժ մեծ մեղ
Ապերախտութեանն անձանցն անշըքեղ,
Ցուցեալ առ Յօհան՝ Պատրիարզն անմեղ :

Ապա սպառնացեալ՝ յայտ ազգին ասէր,
Ի փոխել գոցա Պատրիարզն ձեր,
Ընտրեսցի այլ ոք եւս գահիս ի տեր :
Ձի չէ ինձ հաճոյ ազգ խրոովստեր :

Ձայն լուեալ յուզաց՝ փոքր ինչ զըզմանն
Ի շար խորհրդոց՝ զայն օր հեռանան.
Բայց իւրեանց փոսխած անդրէն իսկ դառնան,
Գրքգրուեալ զամբօխն եւ եւս շարահան :

Յետոյ եւ Յակոբ Նալեան Վարդապետ,
Ելանէր յատեան եւ առնէր զայնս մէտ,
Կասիլ ի շարեաց, ոչ գոլ վատ՝ և անպէտ,
Այլ այն իսկ լինէր բան անշահաւետ :

Արդ՝ յայտ է հըմտաց կոստանդնուպօլսոյ
Թէ զի՛արդ են անդ՝ յոխորտ՝ և ահարկու,
Կեսարացի Հայք՝ քան զայլ Հայս ազգու.
Ապա՝ շահիլ զայնս հարկ էր եւ օգտածու :

Վասն այն՝ Սարգիս մեր՝ Վարդապետ ճարտար,
Չաւազս կեսարեանց՝ յիւր սենեակ էառ,
Չոր քաջ համոզմամբ՝ հաճ հաւան արար,
Հաճել զհամշիրակս, թողուլ՝ զշար կաճառ :

Կեսարեանց ուրեմն՝ իշխանաց ժողով,
Կոչէր անդ իւր լըռին եւ մեղմով,
Յիւր համշիրակաց՝ զանձինքս անվրդով,
Որք՝ և էին ճարպիկ եւ քաջակորով :